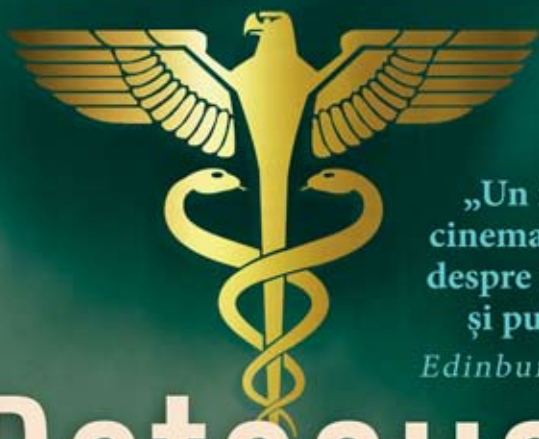

Brian Klein

„Un roman
cinematografic
despre pasiune
și putere!”

Edinburgh News

Reteaua Păianjen

ROMAN

„Un thriller care te ține
cu sufletul la gură
de la prima pagină!”

The Scotsman

NICULESCU fiction

Brian Klein

Reteaua Păianjen

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN, BRIAN

Rețeaua Păianjen / Brian Klein; trad.: Oana-Ancuța Cristinoiu. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1161-6

I. Cristinoiu, Oana-Ancuța (trad.)

821.111

© Brian Klein, 2025

First published in Great Britain in 2025 by Constable,
an imprint of Little, Brown Book Group, an Hachette UK Company.

Titlu original: *THE SPIDER COVENANT*, by Brian Klein

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

Tipărit la ARTPRINT

ISBN 978-606-38-1161-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun
mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a
datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și
internationale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

München

5 August 1922

Motocicleta Megola trasa o linie neregulată pe străzile înguste din centrul vechi al oraşului München, strecurându-se prin traficul de la începutul serii, îndreptându-se direct spre berăria Hofbräuhaus. Tânărul student era grăbit şi, pe tot traseul, a accelerat la maximum. Cu 30 de minute înainte primise vestea că a absolvit cu succes facultatea tehnică, obţinând o diplomă în agricultură, şi acum era nerăbdător să sărbătorească cu prietenii săi.

Faimoasa berărie era un magnet pentru studenţi de dreapta şi membri ai Partidului Muncitoresc Naţional-Socialist German. Deşi nu se înscriesese încă, studentul în vârstă de 21 de ani împărtăşea multe dintre opiniile controversate ale liderului carismatic al partidului, Adolf Hitler, în special cele privind antisemitismul, şi se gândea serios să se alăture organizaţiei naziste.

De îndată ce a ajuns la destinaţie, s-a năpustit înăuntru, făcându-şi loc printre grupurile de petrecăreţi beţi care se revărsau pe stradă. A urcat la etaj, străbătând scările aglomerate din spate care duceau într-o încăpere mică de la primul

etaj, unde știa că se află un grup restrâns de colegi de facultate. Nu era obișnuit cu alcoolul și, patru ore mai târziu, se trezi întins pe o saltea murdară, pe podeaua unei camere mizerabile de la subsolul unei clădiri, în brațele unei tinere blonde, ale cărei picioare îl încolăceau ca o anacondă înfometată. În timp ce se uita în ochii ei albaștri și limpezi, nu-și amintea nimic despre întâlnirea lor și instinctele îi strigau să plece de acolo. Sentimentele de anxietate se topiră imediat ce ea se aplecă pentru a-l mângâia ușor pe buze, înainte de a se îndepărta pentru a-i șopti ceva la ureche. Vocea ei era ca torsul de pisică, iar tonul mătăsos îi făcea tot corpul să tresară.

— Erai virgin, mi-am dat seama. Cum a fost?

L-a cuprins un val profund de jenă și a închis ochii, încercând cu disperare să-și amintească ceva din cele câteva ore petrecute acolo. S-a uitat prin cameră căutând indicii, dar nu găsi niciunul.

— Nu știi. Nu-mi amintesc. Cum te cheamă? Cum am ajuns aici?

Buzele ei se depărtară ușor pentru a dezvălui un zâmbet amețitor.

— Dragul meu, nu a trebuit decât să te împiedici de câteva trepte. Suntem în măruntaiele berăriei. Sunt chelneriță aici și cocina asta vine la pachet cu slujba. Numele meu este Franka. Al tău care e?

A privit-o prin ochelarii fără rame, care în mod surprinzător încă erau la locul lor, ceea ce i se părea a fi un fel de miracol. Nu îi stătea deloc în fire să se comporte așa și își blestemă prietenii care îl convinseseră să treacă de la bere la schnapps. La douăzeci și unu de ani, nu avea nicio intenție de a se implica într-o relație romantică. Era un tânăr cu ambiții politice

serioase care avea pești mult mai mari de prins. A reușit să schițeze o jumătate de zâmbet fals în timp ce răspundea la întrebarea ei.

— Numele meu este Heinrich ...

Franka izbucni brusc într-un râs batjocoritor.

— Doamne, ai fost numit după un prinț?

Zâmbetul lui se transformă în încruntare.

— De fapt, da. După Prințul Heinrich de Bavaria, mai exact. Tatăl meu a fost învățător și i-a fost tutore pe când era doar un băiat.

Vorbea atât de serios, încât tânăra chelneriță nu avea nicio îndoială că nu spune adevărul. Patruzeci de săptămâni mai târziu, Franka a dat naștere unei fete sănătoase, dar, având doar douăzeci și patru de ani, fiind necăsătorită și abia supraviețuind cu un salariu de chelneriță, nu a avut de ales decât să o lase la un orfelinat protestant de la periferia orașului.

Heinrich nu o mai văzuse și nu mai vorbise cu Franka din acea noapte, dar auzise de sarcină și urmări să vadă ce se întâmplă cu fetița. A ținut totul secret, dar a jurat că, de îndată ce se va îmbogăți și va dobândi putere politică, se va revanșa pentru comportamentul său inconștient și micuța sa prințesă va crește și va fi mândră de tatăl ei.

Capitolul 1

Buenos Aires, Argentina

Octombrie 2024

Era puțin după ora trei dimineața când al doilea prizonier a rupt jurământul tăcerii. Bărbatul cunoscut sub numele de Manuel a luat decizia de a vorbi după ce i s-a arătat un scurt videoclip cu trupul mutilat al fratelui său, care a ales să îndure tortura și moartea în loc să divulge orice informație. Manuel știa că nu are atâta sânge rece să egaleze curajul fratelui său, așa că singura sa opțiune a fost să se supună.

Bărbatul care conducea interogatoriul a aruncat o privire spre camera montată pe tavanul jos și a făcut o mișcare aproape imperceptibilă din cap. Într-o mică zonă întunecată, chiar în afara celulei improvizate, angajatorul său a surprins gestul pe un monitor alb-negru. S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre o ușă din stejar masiv, apucând de capătul mânerului uriaș din fier care o ținea blocată.

Câteva clipe mai târziu, un bărbat voinic intră în celula slab luminată și privi scena. Lăsă să i se ivească pe buze un zâmbet răuvoitor, în timp ce privea la figura prăbușită în colțul îndepărtat al camerei, cu mâinile legate cu legături din piele neagră de spătarul unui scaun de oțel, cimentat în podea.

Capul lui era aplecat într-un gest de supunere, iar picăturile de sudoare care-i picurau de pe frunte erau mai degrabă semne ale unei frici nestăvilite.

Individul care conducea interogatoriul s-a aplecat asupra chipului bătut și a tras capul prizonierului în sus până când ochii celor doi bărbați s-au aflat la câțiva centimetri distanță. Când a vorbit, vocea lui a sunat ca o șoaptă sinistră:

— Manuel, am doar două întrebări pentru tine și sunt sigur că știi exact care sunt. Dar, în caz că memoria îți joacă feste, te mai întreb o dată. Cui i-ai dat stick-ul USB și unde se află acum?

Capitolul 2

Buenos Aires, Argentina

În urmă cu douăzeci și patru de ore

Inspectorul-șef Nicolas Vargas de la Departamentul de poliție din Buenos Aires savura o bere în El Alamo, singurul bar sportiv din centrul orașului care transmitea în direct meciul de baschet american pe care vechiul său prieten, Troy Hembury, era disperat să îl vadă. Fostul locotenent de poliție din Los Angeles, care venise cu avionul de noapte de la Washington, e un mare fan al echipei LA Clippers. Hembury a călătorit la Buenos Aires pentru o vacanță de două săptămâni și e oaspetele lui Vargas în apartamentul său din cartierul modern Recoleta, din nordul vastului oraș.

Cei doi bărbați stau înghesuiți într-un mic separeu, așteptând să înceapă transmisia în direct.

Știrile care au făcut istorie, ale căror protagoniști au fost, nu sunt de interes pentru niciunul dintre ei, mai ales pentru Hembury. Timpul lui e limitat, din cauza unei tumori de gradul 3, ascunsă adânc în creierul său.

Vargas e și el profund încercat de soartă, dar din cu totul alte motive. Deși abia dacă are 50 de ani, e văduv de aproape 15 ani.

Hembury este primul afro-american care a fost numit director al Departamentului de Securitate Internă de la Casa Albă.

— Mai am mai puțin de doi ani să rezist, Nic. Dacă și medicamentul își face efectul, atunci nu-mi va rămâne decât să mă bucur de pești tropicali și de 24 de ore de sport pe canalul ESPN.

Răspunsul lui Vargas e încărcat de scepticism.

— Îți dau trei luni de lenevit cu picioarele în sus și, de îndată ce echipa ta iubită începe să piardă, te vor mânca tălpile să te întorci.

Hembury zâmbi și era pe punctul de a răspunde când doi chelneri s-au apropiat de separeul lor din colț, chiar când meciul era pe cale să înceapă. Platourile enorme cu mâncare acopereau aproape fiecare centimetru al mesei rotunde din lemn și erau încărcate cu coaste, aripi de pui, porumb, murături și cartofi prăjiți. Vargas izbucni în râs când prietenul său se năpusti asupra coastelor.

— Doamne, Troy, am putea hrăni întreaga echipă Clippers cu acest festin. Ce s-a întâmplat cu regimul tău alimentar sănătos?

Hembury devoră niște coaste de porc.

— Nu-ți face griji, încă îl urmez, dar baschetul scoate ce-i mai rău din mine și...

Hembury nu mai apucă să-și termine propoziția, căci atenția îi fu captată de un tânăr care dăduse buzna în bar ca o tornadă și care se opri brusc, ochii lui rotindu-se până când se opriră asupra lui Vargas. După ce a zăbovit un moment să îl identifice, s-a îndreptat spre detectivul a cărui mână dreaptă s-a lipit de pistolul Glock 17 pe care îl avea la piept.

Străinul avea în jur de 20 de ani, pielea închisă la culoare și părul negru. În ochii săi căprui se citea frica și corpul său tremura ca o mașină de spălat veche în timp ce își desfăcea încet mâna stângă, dezvăluind o mică unitate USB albastră.

— Inspectore, sunteți vânătorul de naziști, nu? Polițistul care l-a demascat pe nepotul lui Hitler?

Vargas a făcut o grimasă, căci străinul rosti întrebările ca pe o laudă.

— Ce vreți de la mine?

— Luați acest stick și arătați-l și colegilor dumneavoastră, conține numele... numele membrilor *Die Spinne*¹.

Înainte ca Vargas să poată răspunde, bărbatul l-a apucat de mână și i-a pus stick-ul USB în palmă.

— Cine ești?

Străinul s-a oprit pentru o clipă și s-a întors pe jumătate spre inspectorului-șef.

— Mi se spune Manuel...

¹ Din germană – Păianjen: o organizație fondată după cel de-al Doilea Război Mondial, care a ajutat criminali de război naziști să scape de urmărirea penală. Unii istorici cred că este un alt nume pentru o ramură a societății ODESSA, o organizație înființată în timpul prăbușirii Germaniei naziste, similară cu *Kameradenwerk* și *Der Bruderschaft*, al cărei scop era să ajute criminalii de război germani să fugă din Europa. (*Die Spinne* – Wikipedia)

Capitolul 3

Buenos Aires, Argentina

Vargas și Hembury au rezistat doar până la primul timeout al meciului de baschet. Inspectorul-șef s-a uitat la unitatea USB pe care o strângea în pumn. În timp ce Vargas își apropie cardul de terminalul POS oferit de chelner, Hembury se ridică din separeu și aruncă o ultimă privire la ecranul LED gigant montat pe perete. Și-a îndreptat telefonul spre Vargas, astfel încât acesta să poată vedea ecranul, care afișa traducerea celor două cuvinte germane rostite de străin. Fruntea detectivului argentinian se încreți.

— Întotdeauna am urât păianjenii.

* * *

Cei doi abia dacă au schimbat câteva cuvinte în timpul scurtei călătorii cu Uberul până la apartamentul lui Vargas. Imediat ce au intrat, Hembury a luat câteva beri Peroni din frigider, în timp ce prietenul său și-a aprins MacBook-ul și a eliberat blatul din bucătărie. S-au așezat unul lângă celălalt pe niște scaune de lemn, în timp ce Vargas introducea misterioasa unitate USB în laptopul său și, câteva momente mai

târziu, făcea click pe un folder de pe desktop, care dezvăluia cinci fișiere. Patru aveau nume de continente – Australia, Europa, America de Nord și de Sud, în timp ce al cincilea era denumit cu două litere – HH, care erau scrise cu majuscule.

Cei doi au studiat ecranul înainte ca argentinianul să se uite la prietenul său, a cărui față schița un zâmbet întrebător.

— Să începem pe teren cunoscut?

Vargas a făcut dublu click pe fișierul intitulat America de Sud, în speranța că se va deschide, și așa s-a întâmplat, dezvăluind un document Word. Încă un click și au apărut două linii scurte de text. Fiecare dintre ele afișa două seturi de simboluri cu un spațiu între ele. Pentru o clipă, Vargas a presupus că erau nume, așa cum afirmase Manuel, dar, la o privire mai atentă, nimic nu avea sens. Textul extrem de criptat includea un amestec de caractere aleatorii de pe tastatură, alături de mai multe pictograme de nerecunoscut.

Hembury s-a apropiat de ecran, concentrându-se pe primul rând de text.

— Asta seamănă mai mult cu o ecuație matematică decât cu un nume.

Vargas a verificat celelalte trei fișiere cu nume de continente și toate conțineau același lucru: două linii de text de neînțeles.

— Ar putea fi absolut orice, dar m-aș hazarda să presupun că avem opt nume care au fost criptate, în cazul în care unitatea cade în mâinile cui nu trebuie.

Hembury a luat o înghițitură din sticla sa de bere și a dat din cap în semn de aprobare.

— Ei bine, ghici ce? Cel mai urât coșmar al cuiva este pe cale să devină realitate. Să trimitem frumusețea asta prietenului nostru din Washington.

* * *

Opera Metropolitană de la Lincoln Center din Upper West Side din Manhattan a susținut un spectacol în fața unui public îmbrăcat la patru ace, care participa la un eveniment caritabil în beneficiul Fundației pentru copii Nelson Mandela. Concertul a inclus piesa *Tannhäuser*, un clasic în trei acte din 1845 al lui Wagner și, sus în loje, pe scaunele ieftine, se afla directorul adjunct al FBI. Mike Berrettini face parte din a doua generație de italieni veniți în SUA și își ține pasiunea pentru operă bine ascunsă de majoritatea prietenilor și colegilor săi. E, fără îndoială, cel mai inocent secret pe care îl ține păstrat în creierul său asemănător unui computer și, în timp ce corul de 74 de membri, împreună cu actorii principali de pe scenă, interpretau aria finală, el ajunsese la concluzia că cei trei sute de dolari pe care îi plătise pe un site dubios pentru biletul său au meritat.

Își lăsase mobilul pe silențios pe toată durata concertului, dar simțise vibrația familiară a unui mesaj pe WhatsApp. A încercat să îl ignore, dar curiozitatea a pus stăpânire pe el și, în loc să aștepte până la tragerea cortinei, a scos telefonul din buzunarul gecii. Mesajul scurt de la Vargas era intrigant.

Mike, am primit o unitate USB care conține mesaje criptate. S-ar putea să nu fie nimic, dar poți să-mi dai un nume de utilizator sigur de la Birou pentru a încărca fișierele? Sună-mă când ești liber și îți voi povesti mai multe.

Berrettini a tastat un răspuns, spre enervarea spectatorilor care stăteau lângă el.

Dă-mi cinci minute și te sun eu înapoi.

Se ridică și ieși rapid. Un minut mai târziu, pășea pe Ninth Avenue, îndreptându-se spre sud, cu celularul lipit de ureche.

— Bine, Nic, pune-mă la curent...

La mai bine de 8000 km depărtare, Vargas și-a comutat telefonul mobil pe speaker și l-a așezat între el și Hembury. În următoarele zece minute, l-a pus la curent cu evenimentele din ultimele câteva ore. Între timp, Berrettini s-a îndreptat spre Moynihan Train Hall, unde trebuia să ajungă pentru a prinde trenul de noapte înapoi spre Washington.

— Băieți, după cum ați spus, asta ar putea fi o descoperire colosală sau ar putea fi o pierdere de timp. Folosiți datele pe care vi le voi trimite și haideți să ne auzim mâine, după ce tehnicienii mei se vor uita pe fișiere. Acum sunt în New York și trebuie să fug să prind trenul de noapte spre D.C.

Hembury nu s-a putut abține să nu intervină cu o glumă.

— Doamne, Mike, e un drum al naibii de lung pentru o întâlnire...

Berrettini își strânse buzele, iar cu mâna liberă căută bilețul de tren dus-întors, care era îngropat undeva în buzunarul gecii.

— Nu am eu norocul ăsta. A fost vorba de afaceri, băieți, doar niște afaceri plictisitoare.

Directorul adjunct al FBI a încheiat convorbirea și a intrat în fugă în gară, după ce reușise să protejeze cu succes încă un secret prețios.

Capitolul 4

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

În dimineața următoare, Berrettini se afla din nou în spatele biroului său din clădirea J. Edgar Hoover de pe 935 Pennsylvania Avenue din Washington D.C. Micul său birou subteran ocupă un spațiu minuscul în labirintul care formează nucleul Biroului Federal de Investigații. De pe stradă, structura pare a avea doar opt etaje, dar există alte trei ascunse sub pământ, locul unde îi place lui Berrettini să se ascundă.

Era complet absorbit de raportul de trei pagini pe care analiștii săi îl pregătiseră pentru el, în urma decodării parțiale a fișierelor pe care Vargas i le trimisese noaptea trecută. În timp ce răsfoia hârtiile, ținea dosarul negru unde erau păstrate informațiile de parcă ar fi fost un pachet cu explozibil și, după ce a digerat conținutul lor, a pus mâna pe telefonul mobil pentru a-i trimite lui Vargas un mesaj pe WhatsApp.

Nic, ai rezervare la zborul cu Copa Airlines din după-amiaza asta spre Washington. O să vorbesc eu cu șeful tău. Avem multe de discutat despre prietenul nostru cu opt picioare.

Era ora 9 dimineața când Vargas a primit mesajul. Se bucura de un mic dejun continental cu Hembury într-o

cafenea locală și împărtăși imediat mesajul cu prietenul său. Gura lui Hembury se îndoi într-un zâmbet amuzat când citi mesajul.

— S-a zis cu vacanța mea. Se pare că vei sta tu cu mine în schimb.

Vargas s-a îndreptat spre unul dintre chelneri pentru a cere nota de plată.

— Da, abia aștept să mă reîntâlnesc cu colecția ta de pești tropicali – sper că băieții sunt bine, nu?

Hembury și-a înghițit cafeaua cu lapte.

— Toți sunt în formă. Plus câțiva boboci de la ultima ta vizită.

Vargas scoase un geamăt fals.

— Hai să ne întoarcem, să ne pregătim și apoi să mergem la aeroport.

* * *

Celor doi le-a luat mai puțin de cinci minute să se întoarcă pe jos la blocul unde locuia inspectorul-șef și, în timp ce urcau scările, Vargas se opri în loc. Ușa de la intrare era ușor întredeschisă. O privire mai atentă a arătat că încuietoarea fusese forțată și că mecanismul e deteriorat, ceea ce explica de ce nu se închidea. A făcut un gest tăcut către Hembury, care a recepționat imediat semnalul și a dat din cap că înțelege. Vargas și-a deschis pe furiș jacheta pentru a-i indica lui Hembury că tocul de la piept e gol. Pistolul său Glock 17 e încuiat în sertarul biroului.

S-au îndreptat spre ușa din față și Vargas a deschis-o ușor, aruncând o privire în interior. Ușile celor două dormitoare de pe micul hol interior erau larg deschise și putea vedea prin ele bucătăria care arăta de parcă ar fi fost lovită de un mic uragan.

Pentru o secundă, nu auzi nimic neobișnuit din interior, dar apoi a auzit un foșnet.

Câteva clipe mai târziu, o siluetă sări din dormitorul principal și viră la stânga, întâlnind instantaneu privirea lui Vargas, care era acum complet expus, stând în dreptul ușii deschise. Intrusa era o femeie asiatică tânără și suplă, îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Fața ei era albă ca laptele, iar părul negru ca cărbunele era tuns scurt, dându-i un aspect ușor masculin.

L-a străfulgerat cu privirea înainte de a scoate din buzunarul de la spate adevărata armă: o lamă cu mâner din sidef, pe care a mănuit-o cu încrederea unui dirijor de orchestră care flutură o baghetă. Vargas a înaintat și a făcut un pas în stânga lui, permițându-i lui Hembury să umple instantaneu golul. Intrusa și-a menținut poziția pentru o clipă, cântărindu-și șansele. Nedumerită de răsturnarea de situație, sări în față cu abilitatea unei cobre regale, cuțitul ei tăind aerul precum o limbă veninoasă. Mișcările ei rapide i-au luat prin surprindere pe cei doi și, deși se temeau de cuțit, amândoi au încercat să o prindă. În mod remarcabil, ea s-a strecurat printre ei și, câteva secunde mai târziu, a ieșit pe ușa din față a clădirii cu viteza luminii.

Confruntarea durase mai puțin de trei secunde și abia după ce agresorul a plecat, Vargas și-a dat seama că a fost rănit. Cuțitul ei îi făcuse o tăietură de cinci centimetri pe partea interioară a brațului stâng. Inițial, adrenalina îi mascase durerea, dar acum rana ustura de parcă ar fi fost atacat de o armată de viespi.

În cele zece minute care au durat până la sosirea ambulanței, Vargas a constatat că unitatea USB, care fusese încuiată în sertarul unde ținea arma, dispăruse, deși pistolul și două pachete de cartușe de 9 mm erau încă la locul lor.

Capitolul 5

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Vargas și Hembury au ajuns la Washington, unde s-au întâlnit imediat cu Berrettini. După un interogatoriu rapid cu un agent intern, care a notat în detaliu descrierea „fetei cu cuțitul”, directorul adjunct a preluat controlul întâlnirii, începând cu o întrebare ciudată:

— După căderea Germaniei naziste în aprilie 1945, știți cum au reușit agenții americani să identifice ofițerii SS care conduceau lagărele morții?

Cei doi păreau ușor nedumeriți, întrebându-se ce naiba are de-a face cel de-al Doilea Război Mondial cu ceea ce se află pe stick și au clătinat din cap, dându-i ocazia lui Berrettini să continue.

— Ei bine, unul dintre cei mai josnici acoliți ai lui Adolf Hitler, Heinrich Himmler, a deținut marele titlu de Reichsführer al Schutzstaffel², ceea ce înseamnă că el a controlat SS și în timpul războiului. El a ordonat oamenilor săi să

² Comandantul suprem al SS, o organizație paramilitară nazistă care reprezenta baza partidului nazist.

aibă tatuată grupa de sânge pe interiorul brațului stâng, în cazul în care ar fi fost răniți și aveau nevoie de o transfuzie. Desigur, nu i-a trecut prin cap că Germania ar putea pierde războiul și că aceste tatuaje i-ar fi dat de gol atunci când Aliții ar fi venit să caute criminalii de război, dar, atunci când soarta războiului era clară, a ordonat ca tatuajele să fie îndepărtate...

Vargas interveni în discuție.

— Mike, unde naiba se îndreaptă lecția asta de istorie?

— Nic, mai ai puțină răbdare. Acești ofițeri SS au fost responsabili pentru cele mai odioase crime din istorie, pentru care știau că ar fi primit pedeapsa cu moartea, dar îndepărtarea tatuajelor nu era o soluție, pentru că ar fi rămas cu cicatrici care îi puteau identifica cu ușurință. Aici intră în joc organizația ODESSA...

De data aceasta veni rândul lui Hembury să îl întrerupă pe șeful FBI.

— Îmi amintesc filmul. Jon Voight a jucat în el. Nu era vorba despre naziști de rang înalt care fugeau în America de Sud?

Berrettini a dat din cap, înainte de a se uita în jos la hârtiile de pe masa din fața lui.

— Exact. ODESSA este acronimul pentru *Organisation der ehemaligen SS-Angehörigen*, care se traduce prin Organizația Foștilor Membri SS. A fost formată la 10 august 1944, în timpul unei întâlniri secrete de la Strasbourg, unde un grup restrâns de oameni importanți din industrie și politicieni germani s-au întâlnit pentru a discuta urmările războiului. Puteau să întrevadă deja înfrângerea. Naziștii erau la doar câteva luni distanță de o înfrângere totală, iar oamenii de afaceri voiau să își pună banii la adăpost, în timp ce ofițerii SS aveau nevoie de o cale de a ieși din Germania spre o ascunzătoare sigură.

ODESSA le-a pus la dispoziție documente false și case conspirative de-a lungul rutelor, care au devenit cunoscute sub numele de *trasee de șobolani*. În același timp, au fost transferate fonduri masive din Germania în America de Sud, în timp ce industriașii de top își goleau conturile.

Berrettini s-a oprit o clipă pentru a lua o foaie de hârtie care conținea o listă de nume.

— Aici intră în joc informațiile conținute pe unitatea USB. Himmler a înființat și a condus un subgrup clandestin al ODESSA, cunoscut sub numele *Die Spinne* sau „Rețeaua Păianjen”. Scopul principal era stabilirea unei strategii pe termen lung pentru a ajuta în jur de două mii de naziști să scape și apoi să se reinventeze în afara Germaniei, ca figuri importante în lumea bancară, industrială și politică.

Directorul adjunct al FBI a făcut o ultimă pauză și a respirat profund înainte de a prezenta deznodământul.

— Domnilor, există informații credibile care sugerează că, la aproape opt decenii de la crearea sa, *Die Spinne* există și astăzi într-o formă sau alta. Rațiunea sa de a fi este de a proteja adevărata moștenire a politicienilor de rang înalt, a magnatilor media și a oamenilor de afaceri care se ascund în văzul tuturor și care încă nutresc ambiții pentru o nouă ordine mondială bazată pe filosofia nazistă.

Celor doi bărbați le-a luat un moment să digere povestea lui Berrettini, până când, în cele din urmă, Vargas a aruncat o privire la hârtia din mâna directorului adjunct.

— Din ceea ce ne-ai povestit, bănuiesc că unele dintre numele enumerate pe acea unitate sunt de-a dreptul îngrijorătoare, nu?

În ciuda faptului că e un om care a văzut și a experimentat multe la viața lui, expresia de pe fața lui Berrettini era acum cu adevărat confuză.

— Sunt, dar am mai găsit ceva pe stick care e mult mai tulburător.